

GUILLAUME MUSSO

DÍVKA A NOC

motto

Dívka a noc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Guillaume Musso
Dívka a noc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

motto

**GUILLAUME
MUSSO**

**DÍVKA
A NOC**

Praha 2019

Přeložily Andrea a Daniela Marešovy

*Floře, aby nezapomněla na naše hovory
oné zimy při ohřívání mléka ve čtyři ráno...*

Otázka noci zůstává nevyřešena.

Jak ji přežít?

Henri MICHAUX

Pašerácká stezka

Dívka:

*Jdi dál a na jiného dýchej!
Jen jdi, ty kostlivče tak hrůzně nahý!
Jsem ještě mladá, víš, můj drahý?
Pokračuj v cestě a mě se nedotýkej.*

Smrt:

*Podej mi ruku, ty stvoření tak ladné!
Jsem přítel a můj dotek nemučí.
Poznáš, že byt' mám kosti chladné,
slastně se usíná v mém náruči!*
Matthias CLAUDIUS (1740–1815)
Smrt a dívka

2017

Jižní cíp Cap d'Antibes. 13. května.

Manon Agostiniová zaparkovala služební auto až na úplném konci ulice Garoupe. Příslušnice sboru městské policie zabouchla dveře starého Renaultu Kangoo a v duchu nadávala na souhru okolností, které způsobily, že se tady ocitla.

Hlídač jednoho z nejluxusnějších sídel v oblasti Cap d'Antibes před devátou večer zavolal na komisařství, aby nahlásil výbuch petardy nebo výstřel – v každém případě podezřelý zvuk –, který se ozval ze stezky vedoucí po skalách okolo zahrady pozemku. Komisařství si z hovoru nedělalo příliš těžkou hlavu a celou záležitost předalo městské policii a tu nenapadlo nic lepšího, než zavolat jí, i když už měla po službě.

Když jí nadřizený zavolal, aby se zajela podívat na pobřežní stezku, byla už Manon přichystaná na večer a právě se chystala vyrazit. Chtěla mu odpovědět, aby se šel vycpat, ale to mu nemohla udělat. Zrovna ráno jí ten dobřák dovolil, aby Kangoo používala i mimo službu. Ma-

nonino vlastní auto totiž před časem vypovědělo službu úplně a právě tuhle sobotu se strašně nutně potřebovala dopravit na sraz, na kterém jí hodně záleželo.

Lyceum A. Saint-Exupéryho, kam kdysi chodila, slavilo padesátileté výročí založení a při té příležitosti se konal i večírek, kde se měli sejít její bývalí spolužáci. Manon tajně doufala, že se znovu setká s chlapcem, který na ni tehdy zapůsobil. S chlapcem, který byl jiný než ostatní a kterého si tenkrát tak hloupě ne všímala, protože dávala přednost starším klukům, ze kterých se později vyklubali hrozní blbci. Ta naděje neměla žádné reálné opodstatnění – nevěděla dokonce ani, jestli na večírek vlastně přijde, a sám určitě dávno zapomněl, že vůbec existuje –, ale potřebovala věřit, že se v jejím životě konečně něco stane. Manon se chystala celé odpoledne: manikúra, kadeřník, nákupy. Obětovala tři stovky eur za rovně střižené krajkové šaty tmavomodré barvy s hedvábným živůtkem, od sestry si vypůjčila perlový náhrdelník a od nejlepší kamarádky pár lodiček – semišky od Stuarta Weitzmana, ve kterých ji bolely nohy.

Manon rozsvítila baterku na telefonu a na vysokých podpatcích se vydala po úzké cestě, která se v délce víc než dva kilometry táhla podél pobřeží až k vile Eilenroc. Dobře to tu znala. Jako malá sem s otcem chodila do malých zátok rybařit. Místní dříve oblasti přezdívali cesta celníků nebo pašeráků. O něco později jste mohli zejména v průvodcích najít mnohem obraznější název, a sice „Tire-Poil“ (doslova trhač chlupů). A dnes byl zažitý mnohem obyčejnější a neutrálnější název – pobřežní stezka.

Po zhruba padesáti metrech Manon narazila na zátaras s nápisem „Nebezpečná oblast – vstup zakázán“. V polovině týdne se přihnala silná bouře, prudký příboj způsobil sesuv půdy a na některých místech byla cesta neschůdná.

Manon chvíli váhala a potom zátaras překročila.

1992

Jižní cíp Cap d'Antibes. 1. října.

Když Vinca Rockwellová procházela kolem pláže Joliette, vesele poskakovala. Bylo deset hodin večer. Podarilo se jí přesvědčit kamarádku z pomaturitní přípravky, která měla skútr, aby ji od lycea dovezla až do ulice Garoupe.

Když vyrazila po pašerácké stezce, cítila, jak jí v břiše poletují motýli. Alexis... znovu se setkají. Znovu se setká se svojí láskou!

Foukal silný vítr, ale noc byla krásná a tak jasná, že bylo vidět skoro jako za dne. Vinca měla tohle místo vždycky moc ráda, protože bylo divoké a nespoutané a v ničem se nepodobalo letnímu klišé francouzské Riviéry. Ve slunečním světle člověka uchvátily bílé a okrové odlesky vápencových skal i nekonečná škála odstínů blankytně modré, která plnila malé zátoky. Směrem k Lerinským ostrovům jednou Vinca dokonce zahlédla i delfíny.

Za silného větru, jaký foukal i dnes večer, se okolní krajina zásadně měnila. Strmé útesy najednou působily nebezpečně, olivovníky a borovice se kroutily bolestí a vypadalo to, že se snaží vyrvat kořeny ze země. Ale Vince to bylo ukradené. Alexis... znovu se setkají. Znovu se setká se svojí láskou!

2017

Zatraceně!

Manon se zničehonic zlomil podpatek na jedné lodičce. Proboha! Bude se muset ještě před večírkem zastavit doma a zítra to od své kamarádky pěkně schytá. Zula si boty, strčila je do kabelky a dál pokračovala bosa.

Šla pořád po úzké betonové cestičce táhnoucí se po horním okraji útesů. Vzduch byl čistý a osvěžující. Mis-

tral rozehnal mraky, noc byla jasná a nebe poseté hvězdami.

Od hradeb starého města a přes celý záliv až k Nice s horami na pozadí se nabízel ohromný pohled. V ústraní za borovicemi se schovávaly jedny z nejkrásnějších usedlostí na celém Azurovém pobřeží. Bylo slyšet příboj zpěněných vln, síla a energie moře byly hmatatelné.

V minulosti bylo tohle místo svědkem mnoha tragických nehod. Vzedmuté vlny připravily o život rybáře, turisty i zamilované dvojice líbající se na břehu. Pod palbou kritiky musely úřady zajistit větší bezpečnost celé stezky, a tak se postavila pevná schodiště, zřetelně vyznačila cesta a instalovaly se zábrany s cílem brzdit nadšení turistů, kteří by se chtěli příliš přiblížovat k okraji. Ale stačilo, aby pár hodin foukal silný vítr, a celá oblast byla zase stejně nebezpečná.

Manon dorazila k místu, kde byla z kořenů vyvrácená borovice halepská, která při pádu poničila provazové zábradlí, a zatarasila tak cestu. Dál se jít nedalo. Říkala si, že se vrátí. Nikde nebylo ani živáčka. Síla mistralu odradila každého, kdo by měl chuť na případnou procházku.

Zmiz odsud, holka.

Zůstala nehybně stát a zaposlouchala se do buráčení větru. Jako by se vzduchem nesl jakýsi nářek, blízký i vzdálený zároveň. Skrytá hrozba.

I když byla bosa, vylezla na útes, aby obešla překážku, a pokračovala dál. Na cestu si svítila jenom baterkou v telefonu.

Dole pod útesem se rýsovala tmavá masa. Manon přimhouřila oči. Kdepak, byla moc daleko, než aby dokázala poznat, co to je. Velice opatrně začala slézat dolů. Ozvalo se praskání. Roztrhla si lem krajkových šatů, ale nevěnovala tomu pozornost. Teď už byla schopná rozpoznat

tvár, který jí seshora zaujal. Bylo to tělo. Mrtvola ženy na útesech. Čím víc se přibližovala, tím větší hrůza se jí zmocňovala. Nešlo o nehodu. Obličej měla rozbitý takovým způsobem, že připomínal jenom krvavou kaši. *Můj bože*. Manon cítila slabost v nohou a měla pocit, že každou chvíli omdlí. Odemkla telefon, aby přivolala pomoc. Neměla tady signál, nicméně na displeji stálo: *Pouze tisícová volání*. Už se chystala zavolat, když si uvědomila, že není sama. O kousek dál seděl muž a plakal. S hlavou v dlaních zhrouceně vzlykal.

Manon byla vyděšená. V tu chvíli zalitovala, že není ozbrojená. Opatrně se k němu přibližovala. Muž se narovnal. Když zvedl hlavu, Manon ho okamžitě poznala.

„To jsem udělal já,“ řekl a prstem ukázal na mrtvolu.

1992

Vinca Rockwellová s půvabem a lehkostí poskakovala po skalách. Vítr foukal čím dál tím silněji. Ale Vince se to líbilo. Vzdouvání vln, nebezpečí, opojení slaným mořským vzduchem, strmé srázy způsobující závrať. Nic v jejím dosavadním životě nebylo tak omamné jako Alexis a jejich seznámení. Naprosté a hluboké okouzlení. Spojení těl i myslí. I kdyby žila sto let, tuhle jedinou vzpomínku by nic nepřekonalo. Představa jejich tajného setkání i milování ve skalní rozsedlině ji vzrušovala.

Cítila vlahý vítr, hladil ji po nohou, nadzvedával lem šatů, jako by šlo o předehru k očekávanému splynutí těl. Srdce buší jako splašené, horká vlna vás zaplaví a smete, krev pulzuje, každý centimetr těla se chvěje touhou.

Alexis... znovu se setkají. Znovu se setká se svojí láskou!

Bylo to jako vichřice, jako noc, jako okamžik. Někde hluboko uvnitř Vinca věděla, že nedělá dobře a že to celé

špatně skončí. Ale za nic na světě by nevyměnila dráždivost daného okamžiku. Očekávání, milostná touha, bolestná slast nechat se unášet noci.

„Vincó!“

Proti jasnému nebi, na kterém zářil měsíc v úplňku, se najednou objevila silueta. Vinca popošla několik kroků za hlasem. Rozkoš, která měla brzy přijít, pocítovala už teď. Intenzivní, spalující, nekontrolovatelná. Propletená a navzájem splývající těla, která se nakonec spojí s vlnami a větrem. Výkřiky mísící se s křikem racků. Křečovitě stahy, drtivý výbuch, záblesk oslepujícího bílého světla, který vás zasáhne a vy máte pocit, že se celé vaše já rozplynulo.

Alexis...

Když Vinca v náručí konečně sevřela objekt své lásky, znovu se ozval ten vnitřní hlas, který jí našeptával, že to špatně skončí. Ale jí byla budoucnost ukradená. Jedině na lásce záleželo, všechno ostatní nebylo důležité.

Počítal se pouze přítomný okamžik.

Spalující a zhoubný půvab noci.

Včera a dnes

(NICE-MATIN – pondělí 8. května 2017)

Mezinárodní lyceum Saint-Exupéryho slaví 50. výročí

Významný vzdělávací ústav v technologickém parku Sophia Antipolis příští týden oslaví půlstoletí svojí existence.

V roce 1967 založila Francouzská laická mise (MLF) mezinárodní zařízení pro děti expatriantů, a na Azurovém pobřeží tak vzniklo nevšední lyceum. Jeho věhlas se zakládá na skvělé úrovni poskytovaného vzdělání. Výuka probíhá v cizích jazycích a v současné době školu navštěvuje přes tisíc francouzských a zahraničních studentů. Bilingvní sekce umožňují žákům získat mezinárodní jazykové certifikáty. Oslavy zahájí v pátek 12. května den otevřených dveří, v jehož průběhu studenti a jejich profesori představí svoji uměleckou tvorbu: výstavy fotografií, filmy a divadelní vystoupení.

Následující den v poledne budou slavnosti pokračovat recepcí a setkáním absolventů a bývalých zaměstnanců školy. Zároveň bude položen základní kámen k nové pětipatrové budově nazvané „Skleněná věž“ na místě současné tělocvičny, která bude zanedlouho srovnána se zemí. Ultramoderní pavilon bude sloužit studentům dvouletých přípravných kurzů ke studiu na prestižní vysoké školy – grandes écoles

(CPGE). Téhož dne večer budou mít ročníky 1990–1995 možnost naposledy vkročit do prostor tělocvičny, kde se bude konat závěrečný absolventský večírek.

Ředitelka školy Florence Guirardová předpokládá, že výročí přiláká velké množství návštěvníků. „Ráda bych na setkání srdečně pozvala všechny bývalé studenty, vyučující a jiné zaměstnance, aby přišli a znovu zažili přátelskou atmosféru a pocit sounáležitosti. Setkání, rozhovory a vzpomínky nám připomínají, odkud jsme vzešli, a jsou nezbytné pro to, abychom pochopili, kam směřujeme,“ navázala poněkud nešťastně ředitelka a informovala, že při příležitosti výročí byla založena skupina na Facebooku.

Stéphane Pianelli

Forever Young

1

Třešňová kola

*Pokud člověk sedí v letadle, které se řítí k zemi,
i když si zapnul bezpečnostní pás,
stejně mu to k ničemu nebude.*

Haruki MURAKAMI

1.

Sophia Antipolis

Sobota, 13. května 2017

Pronajaté auto jsem zaparkoval pod borovicemi hned u čerpací stanice asi tři sta metrů od vchodu do lycea. Jel jsem rovnou z letiště a během celého letu na lince New York – Nice jsem ani oka nezamhouřil.

Z Manhattanu jsem narychlo odjel včera, potom co mi e-mailem přišel článek připomínající padesátileté výročí lycea, kam jsem chodil. Zpráva mi přišla prostřednictvím interní pošty mého nakladatelství. Byla od Maxima Biancardiniho, svého času mého nejlepšího přítele, kterého jsem ale už dvacet pět let neviděl. Nechal mi na sebe číslo na mobil a já dlouho váhal, než jsem mu zavolal, i když jsem nakonec musel připustit, že jinou možnost nemám.

„Četl jsi ten článek, Thomasi?“ zeptal se mě bez okolků místo pozdravu.

„Proto ti volám.“

„Víš, co to znamená?“

Jeho hlas zněl tak, jak jsem si ho pamatoval, i když v tuhle chvíli v něm bylo znát rozčilení, naléhavost a strach.

Hned jsem na jeho otázku neodpověděl. Jistě, věděl jsem, co to znamenalo. Měl to být konec naší existence, jak jsme ji znali. Protože zbytek našeho života strávíme za mřížemi.

„Musíš přijet na Azurové pobřeží, Thomasi,“ prohlásil Maxime po několika vteřinách ticha. „Musíme vymyslet strategii, abysme tomu zabránili. Aspoň se o něco pokusíme.“

Zavřel jsem oči a snažil se představit si, co se asi bude dít: dosah celé aféry, právní důsledky, šok, který se jako vlna přeliže přes naše rodiny.

Někde hluboko uvnitř jsem vždycky věděl, že existuje možnost, že tenhle den přijde. Prožil jsem dvacet pět let – anebo jsem to alespoň předstíral – s tímhle Damoklovým mečem nad hlavou. Pravidelně jsem se budil uprostřed noci celý zpocený a znovu jsem přemýšlel nad událostmi, ke kterým tehdy došlo, i nad možnostmi, že na to jednoho dne někdo přijde. V těch chvílích jsem si brával tabletu Lexomilu, kterou jsem zapíjel pořádným lokem whisky, ale jenom výjimečně se mi pak ještě podařilo usnout.

„Aspoň se o něco pokusíme,“ zopakoval můj přítel.

Věděl jsem, že lže sám sobě. Tuhle bombu, která teď hrozila, že zničí naše životy, jsme totiž vyrobili my sami jednoho večera v prosinci roku 1992.

A oba jsme moc dobře věděli, že neexistuje žádný způsob, jak ji zneškodnit.

2.

Zamkl jsem dveře a popošel několik kroků k čerpací stanici. Ve skutečnosti to byl spíš takový obchod se smíšeným zbožím v americkém stylu, kterému každý říkal „u Dina“. Za palivovými čerpadly se zvedala konstrukce z lakovaného dřeva připomínající koloniální dům. Uvnitř byl malý obchod a příjemná kavárna se zastřešenou terasou.

Opřel jsem se do otočných dveří. Moc se to tady nezměnilo a místo si pořád zachovávalo jistý punc nadčasovosti. V zadní části obchodu byl bar z vápněného dřeva, na jehož konci byly pod skleněnými poklopy vystavené barevné dortíky, kolem pultu pak stály vysoké stoličky. Zbytek místnosti vyplňovaly rozestavěné lavičky a stolky pokračující až na terasu. Na zdech visely smaltované cedule s reklamami na dnes už neexistující značky a plakáty znázorňující francouzskou Riviéru v období zlatých dvacátých let. Další stolky zabíraly místo, kde dříve stál kulečnickový stůl a herní arkádové automaty, které mě jednou připravily o téměř veškeré kapesné: *Out Run*, *Arkanoid*, *Street Fighter II*. Zůstal jenom stolní fotbal, starý model značky Bonzini s úplně prošoupaným kobercem na hrací ploše.

Nemohl jsem si pomoci a rukou jsem přejel po skříni fotbalku z bukového masivu. Právě tady jsme s Maximem strávili hodiny přehráváním všech důležitých zápasů týmu Olympique Marseille. Obrázky mi naskakovaly bez ladu a skladu: Papinovo trojí vítězství během Francouzského fotbalového poháru v roce 1989; Vataova ruka během zápasu OM s lisabonskou Benficou; gól z voleje pravačkou Chrise Waddlea při zápasu proti AC Milán onoho slavného večera, kdy na stadionu Vélodrome vypadl proud. Toužebně očekávané vítězství už jsme spolu bohužel ne-

oslavili – posvátný titul vítěze Ligy mistrů. Tou dobou už jsem nebyl na Azurovém pobřeží, ale v Paříži, kde jsem studoval na obchodní škole.

Nechal jsem se pohltit atmosférou kavárny. Maxime nebyl jediný, s kým jsem sem po vyučování chodíval. Ty nejvýraznější vzpomínky jsem měl spojené s Vincou Rockwellovou – dívkou, do které jsem byl tenkrát zamilovaný. Dívkou, do které byli tenkrát všichni zamilovaní. Jako by to bylo včera a zároveň jako by uplynula už celá věčnost.

Cestou k pultu, jak mi naskakovaly konkrétní vzpomínky, mi naskočila husí kůže. Vybavil se mi Vincin jasný smích, mezírka mezi předními zuby, jednoduché šaty, neuvěřitelná krása i její snaha předstírat, že se na věci dívá s odstupem. Připomněl jsem si, že u Dina Vinca v létě pila třešňovou kolu, zatímco v zimě si objednávala horkou čokoládu posypanou malinkými marshmallows, které se vznášely na hladině.

„Dáte si něco?“

Nemohl jsem uvěřit vlastním očím: kavárnu vedl stále stejný italsko-polský pár – manželé Valentiniovi –, a jakmile jsem je uviděl, vybavila se mi i jejich jména. Dino (jak jinak) přestal čistit kávovar a otočil se na mě, zatímco Hannah dál listovala místními novinami. Už to nebyla blondýna a přibýly jí vrásky, její manžel zase viditelně přibral a prořídly mu vlasy. Ale teď po takové době působili, že se k sobě mnohem lépe hodí. Běžný důsledek stáří, řekl bych: postupem času příliš pronikavá krása uvadá, ale roky občas dodávají patinu a lesk mnohem obyčejnějším fyzickým rysům.

„Dal bych si kávu, prosím. Dvojitě espresso.“

Počkal jsem pár vteřin a rozhodl jsem se oživit minulost, a přivolat tak Vincin přízrak:

„A ještě třešňovou kolu s brčkem a ledem.“

Na kratičkou chvíli jsem si byl jistý, že mě některý z manželů pozná. Moji rodiče lyceum vedli v letech 1990 až 1998. Otec se staral o školu jako takovou, matka měla na starosti třídu přípravky, a díky tomu měli nárok na služební byt v areálu školy. A já tak u Dina trávil celkem dost času. Výměnou za pár her *Street Fightera* jsem mu občas pomáhal uklízet sklep nebo připravovat jeho vyhlášené *frozen custards* podle receptury jeho otce. Zatímco si jeho žena dál pročítala noviny, starý Ital si ode mě vzal peníze a podal mi objednané nápoje, ale v jeho unaveném pohledu jsem nenašel ani záblesk poznání.

Kavárna byla skoro prázdná, což bylo i na sobotní dopoledne dost překvapivé. Lyceum Saint-Exupéryho fungovalo zároveň i jako internátní škola a za mých časů spousta studentů zůstávala ve škole i přes víkendy. Využil jsem toho a vyrazil směrem ke stolku, který jsme si s Vincou oblíbili: byl to ten poslední na samém konci terasy pod omamně vonícími větvemi borovic. A protože se nebeská tělesa mezi sebou navzájem vždycky poznají, sedávala Vinca na židli směrem ke slunci. S tácem v ruce jsem se usadil na svoje obvyklé místo zády ke stromům. Vzal jsem si kávu a sklenici koly jsem postavil na stůl před prázdnou židli.

Z reproduktoru vyhrával starý hit skupiny R.E.M., *Losing my Religion*, který většina lidí považuje za písničku o víře, zatímco ve skutečnosti vypráví o mukách bolestné a neopětované lásky. Duševní zmatek chlapce, který volá na milovanou dívku: „Hey, podívej, tady jsem! Proč mě nevidíš?“ Ve zkratce příběh mého života.

Jemný vánek pohupoval větvemi, slunce malovalo obrazy na laťkovou podlahu. Stačila chvílka a jako kouzlem jsem se přenesl na začátek devadesátých let. Předemnou se v paprscích jarního slunce, které prosvítalo vět-

ve mi, zhmotnil Vincin přízrak a k mému sluchu dolétla ozvěna našich vášnivých diskuzí. Slyšel jsem ji zaníceně mluvit o *Milenci* a *Nebezpečných známostech*. Já jsem zase zmiňoval *Martina Edena* a *Milou páně*. Právě tady, u tohoto stolu, jsme měli ve zvyku celé hodiny rozebírat filmy, na které jsem chodívali ve středu odpoledne do kina Star v Cannes nebo do Casina v Antibes. Byla nadšená ze snímků *Piano* a *Thelma a Louise*, já zase ze *Srdce v zimě* a *Dvojího života Veroniky*.

Písnička pomalu končila. Vinca si nasadila brýle Ray-Ban, brčkem usrkla kolu a zpoza barevných skel slunečních brýlí na mě mrkla. Její obraz začal pomalu blednout a pak se úplně vytratil, tím naše kouzelná vsuvka skončila.

Ale neseděli jsme tady v horkém létě roku 1992. Byl jsem tu sám, smutný a vyčerpaný, a přitom jsem se honil za přeludy svého ztraceného mládí. Vincu jsem už dvacet pět let neviděl.

Dvacet pět let, kdy ji ostatně *nikdo* neviděl.

V neděli 20. prosince 1992 utekla devatenáctiletá Vinca Rockwellová do Paříže s Alexisem Clémentem, svým dvacetisedmiletým profesorem filozofie, se kterým udržovala tajný poměr. Oba dva byli naposled spatřeni následujícího rána v hotelu v sedmém pařížském obvodu kousek od baziliky Sainte-Clotilde. O jejich přítomnosti v hlavním městě neexistují žádné další důkazy. Od té doby je už nikdo neviděl a nikdy už nekontaktovali své rodiny nebo přátele. Doslova se vypařili.

Tolik k oficiální verzi.

Vytáhl jsem z kapsy článek z deníku *Nice-Matin*, který jsem musel číst už aspoň stokrát. Pod zdáním všednosti se skrývaly informace, jejichž dramatické důsledky zpochybní všechno, co se o celé záležitosti vědělo. V dnešní době se honíme jenom za *pravdou* a *transparentností*, ale

pravda je jen málokdy taková, jaká se zdá být, a v tomhle konkrétním případě nikomu nepřinese ani klid, ani smíření a ani opravdovou spravedlnost. Pravda způsobí jenom další neštěstí, spustí hon na člověka a do oběhu vypustí nenávistné pomluvy.

„Jé! Pardón, pane!“

Nějakému neotesanému studentovi procházejícímu mezi stolky se batohem podařilo povalit sklenici koly. Naprosto automaticky jsem stačil sklenku zachytit dřív, než se mohla rozbít. Několika papírovými ubrousky jsem vysušil stůl, ale limonáda mi promáčela i kalhoty. Odešel jsem se umýt. Trvalo mi dobrých pět minut, než skvrny zmizely, a zhruba jednou tolik, než se mi podařilo kalhoty úplně usušit. Raději jsem se chtěl vyhnout situaci, kdy bych se objevil na srazu bývalých spolužáků a vypadal, jako že jsem to nestihl na záchod.

Potom jsem se vrátil ke stolku, abych si vzal sako, které jsem si pověsil přes opěradlo židle. Když jsem pohledem zavadil o stůl, rozbušilo se mi srdce. Zatímco jsem byl pryč, někdo okopírovaný článek přehnul napůl a položil na něj sluneční brýle. Šlo o model Ray-Ban Clubmaster s barevnými skly. Kdo si ze mě takhle ošklivě vystřelil? Rozhlédl jsem se kolem. Dino si povídal s nějakým mužem u čerpadel, Hannah na druhém konci terasy zalévala muškáty. Kromě tří popelářů, kteří si na baru užívali pauzu, bylo v kavárně už jenom pár studentů – seděli před obrazovkami MacBooků nebo s někým klábosili po telefonu.

Do hajzlu...

Potřeboval jsem si na brýle sáhnout, abych se ujistil, že se mi to nezdá. Když jsem je vzal do ruky, všiml jsem si, že na novinový výstřížek někdo něco připsal. Jediné slovo napsané zaobleným a pečlivým rukopisem:

Pomsta.

2

Premiant třídy a *bad boys*

*Kdo ovládá minulost,
ovládá i budoucnost.*

George ORWELL

1.

Paint It Black, No Surprises, One...

Už od vchodu do areálu vítaly hosty skladby Rolling Stones, Radiohead a U2 v podání školního orchestru. Interpretace příšerná, ale hudba strhující. Provázela návštěvníky až do centra areálu na náměstí Pod Kaštany, kde měl proběhnout dopolední program.

Sophia Antipolis, zelený klenot v záplavě betonu Azurového pobřeží, zastínila i celá města (např. Antibes a Valbonne) a často byla prezentována jako francouzské Silicon Valley. Tisíce startupů i velkých společností v oboru špičkových technologií si jako sídlo vybraly její dva tisíce hektarů borových hájů. Lokalita spojovala všechny výhody, které lákaly experty z celého světa: slunečné počasí devět měsíců v roce, bezprostřední blízkost azurově modrého moře a lyžařských středisek v Alpách,

rozmanité sportovní vyžití a prvotřídní mezinárodní školy, mezi nimiž vévodilo právě lyceum Saint-Exupéryho. Vrchol pyramidy v oblasti vzdělávání v departementu Alpes-Maritimes. Zařízení, kde by každý rodič rád jednoho dne viděl svého potomka, poněvadž věřil, že slogan školy „*Scientia potestas est*“ je zárukou slibné budoucnosti.

Minul jsem vrátnici a pokračoval kolem kanceláří a sborovny. Budovy školního kampusu postavené v šedesátých letech začínaly chátrat, ale jako celek stále působily neobyčejným dojmem. Inteligentní koncepce architekta vycházela z jedinečného rázu krajiny kolem Valbonne. Toho sobotního rána bylo příjemně teplo a nebe mělo tmavomodrou barvu. Do kopcovitého terénu mezi skalní stěny, borové lesy a křoviny byly harmonicky zasazeny krychle a kvádry z oceli, betonu a skla. Dole u velkého jezera vyrostly různobarevné dvoupatrové domky částečně schované mezi stromy. Jednotlivé budovy internátu byly pojmenovány podle umělců, kteří na Azurovém pobřeží nějakou dobu žili: Pablo Picasso, Marc Chagall, Nicolas de Staël, Francis Scott Fitzgerald, Sidney Bechet, Graham Greene...

Tady ve služebním bytě jsem s rodiči žil od svých patnácti do devatenácti let. Vzpomínky na tu dobu jsem měl stále ještě v živé paměti. Především rána, kdy jsem se probudil a uviděl ty borovicové lesy, které mě fascinovaly. Ze svého pokoje jsem měl tehdy stejně skvostný výhled, jako se mi naskytl dnes: lesklá hladina jezera, dřevěný přístavní můstek a hangáry na čluny. Za posledních dvacet let strávených v New Yorku jsem uvěřil, že mám radši modré elektrizující nebe Manhattanu než závan chladného mistralu a zpěv cikád, že dávám přednost energii Brooklynu a Harlemu před vůní eukalyptů a levandule. *Ale je tomu skutečně tak?* Tu otázku jsem si položil, když